

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra VEJBRED

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 463. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg03-shoot-idm139889640942736/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

mager som Døden, gul som Gærdets bladløse Pil en Vinterdag, hans Læber er graa som Ler, og hans Blik som et frosset Kær.

— Ja -- nu er Lykken din! siger han, og hans Stemme er som visne Blades Raslen i Blæst, og Guldkæderne om hans Hals klirrer svagt, som om han skælver, --- og dit Mod er stærkt som dine Lemmer og din Tro som dit Blod. Og aldrig mere skal du jage Lykken mellem de graa Bjerge og over de vide Stepper, og aldrig mere skal du sove paa en dugget Tue og vaagne og tælle Himlens Stjerner over dit Hoved, og ingen Morgen skal høre din Sang i de ensomme Skove. Thi dit Ridt er endt, og Aarene vil gaa og gaa, og du vil sidde dér og Tiden være død om dig og det du vandt, død som en sluttet Sang.

Og den gamle Konge gaar tavs ud af Salen, og hvor han kommer frem, slukkes Solen over Gulvets Marmor, og Luften køles.

DRAGENS HJÆRTE

Der gik en Gang stor Rummel af en ond og uforbederlig Drage. Den holdt til paa et Sted, hvor det var meget vanskeligt for de fleste at komme, og dér sad den med sin bortførte Prinsesse. Bortført var hun, det vidste alle og enhver, og de, der vidste mindst, vidste altid *saa* meget, at hvordan det end forholdt sig, godvillig gaa sin Vej med en Drage, det gjorde ingen. Ingen — „undtagen,” sagde den lille pukkelryggede Skomager, der bode lige over for Kongens Slot og havde syet baade det første og det sidste Par Sko til Prinsessen, „ingen, undtagen . . .”. Men mere sagde han aldrig. „Fanden forstaa sig paa Kvindfolk,” sluttede han altid af, „jeg gør det ikke!” Og det, forstod Folk, var Sandhed. For Skomageren var jo vanskabt, og Kvinder, vidste de, er fordringsfulde.